

Ter zitting van 24 februari 2000, hebben de verenigde afdelingen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (VCT) een onderzoek gewijd aan twee klachten van Franstalige inwoners van Wezembeek-Oppem (lijst der klagers als bijlage te uwer attentie), die van de Belastingdienst voor Vlaanderen van de Vlaamse Gemeenschap in het Nederlands gestelde betalingsbiljetten hebben ontvangen.

*
*   *

Op de vraag van de VCT om inlichtingen, hebt u op 7 januari 2000 het volgende geantwoord.

"Vanaf het aanslagjaar 1999 staat de Belastingdienst voor Vlaanderen in voor de inning van de onroerende voorheffing in het Vlaamse Gewest. De aanslagbiljetten worden door de dienst in de faciliteitengemeenten in het Nederlands verstuurd met onderaan op het biljet de vermelding "Sur simple demande par écrit, un document en français peut être obtenu".

Vermits de Belastingdienst voor Vlaanderen moet beschouwd worden als een dienst van de Vlaamse regering in de zin van artikel 36 van de gewone wet van 9 augustus 1980, is op deze dienst omzendbrief 97/29 van de Vlaamse regering van 7 oktober 1997 van toepassing. Deze omzendbrief regelt het taalgebruik in de diensten van de Vlaamse regering en gaat uit van een restrictieve interpretatie van de faciliteiten waarbij het niet-repetitieve karakter ervan vooropstaat. Concreet betekent dit dat faciliteiten keer op keer moeten worden aangevraagd en niet automatisch worden toegekend. Het taalgebruik van een particulier is

immers geen statisch gegeven maar dynamisch en het kan dat betrokken zich ondertussen heeft geïntegreerd en Nederlands spreekt.

Bovendien moet de vraag gesteld worden of het wel wettelijk mogelijk is dat een overheid zomaar de taalaanhorigheid van de inwoners van de faciliteitengemeenten opslaat. M.i. zou dit neerkomen op een verkapte talentelling. Dit impliceert immers dat in dit geval de belastingdienst voor Vlaanderen elke belastingplichtige een taalcode toekent en die code ook bewaart om ze het volgende jaar opnieuw te gebruiken. Welnu, er is geen enkele wettelijke basis om inwoners van faciliteitengemeenten op te delen volgens hun taalaanhorigheid. Het

houden van talentellingen en het peilen naar de taalaanhorigheid van de Belgen werd trouwens afgeschaft bij wet van 24 juli 1961. Zelfs de wet van 8 augustus 1983 op het Rijksregister sluit de mogelijkheid tot het opslaan van een taalcode uit vermits in de wet zelf de gegevens die wel mogen worden opgeslagen limitatief opgesomd worden. Een taalcode hoort daar niet bij. Het opslaan van andere gegevens is bovendien omwille van de bescherming van de privacy verboden.

Tenslotte wens ik te benadrukken dat de Vlaamse regering op geen enkel moment de bedoeling had de taalwetgeving te omzeilen of niet toe te passen. Aanslagbiljetten worden in eerste instantie in het Nederlands verstuurd. Franstaligen die dat wensen kunnen van hun wettelijk recht op faciliteiten gebruik maken door een Franstalig aanslagformulier aan te vragen bij de bevoegde dienst. Deze mogelijkheid wordt trouwens in het Frans vermeld op hun Nederlandstalig aanslagbiljet."

*
*   *

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de VCT, moet het sturen van documenten aan particulieren worden beschouwd als een betrekking met deze laatsten.

Met toepassing van artikel 25, 1^e lid, van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (SWT), waarnaar wordt verwezen door artikel 39 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, gebruiken de plaatselijke diensten van de randgemeenten in hun betrekkingen met een particulier de door betrokkene gebruikte taal, voor zover die taal het Nederlands of het Frans is.

Het verdient evenwel aanbeveling dat de Franstalige particulier zijn taalkeuze uitdrukkelijk te kennen geeft bij het eerste contact met een dienst. Indien de dienst de taalaanhorigheid van een particulier niet kent, geldt immers het vermoeden "juris tantum" dat de taal van de particulier die is van het gebied waar hij woont.

Aangezien de taalaanhorigheid van de klager niet bekend was op het ogenblik van het toesturen van het aanslagbiljet betreffende de onroerende voorheffing, die voor het eerst door het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (Belastingdienst) wordt geïnd, geldt dus het bovenvermelde vermoeden.

Bijgevolg is de VCT van oordeel dat de onderhavige klachten ontvankelijk maar niet gegrond zijn.

Een afschrift van dit advies wordt gestuurd aan de heer A. Duquesne, minister van Binnenlandse Zaken, aan de adjunct-gouverneur van de provincie Vlaams Brabant, alsook aan de klagers.

